

Proloog

Londen, zondag 1 oktober 1851

Hij werd wakker in een smal en smerig steegje. Het stonk er naar vuilnis, rottend afval, braaksel en urine. Zijn linkerbroekspijp was nat, dus blijkbaar was hij in een plas gaan liggen. *Dom!*

Voorzichtig deed hij zijn ogen een klein beetje open. Het zonlicht was feller dan hij aankon. Er vlamden hevige pijnscheuten door zijn hoofd toen hij rechtop ging zitten. Hij vloekte zacht. Zijn mond was droog en zijn tong onwillig toen hij langs zijn lippen likte. Hij had dorst, maar de fles die naast hem lag, was leeg. Geen druppel whisky meer.

Hij wreef langs zijn ogen en kreunde van de pijn. Vanmorgen had hij wel een heel erge kater. Moest hij ook nog aan het werk? Alleen de gedachte aan de herrie van de fabriek maakte hem al misselijk. Maar er was iets bijzonders vandaag, dat wist hij nog. Wat was het ook alweer? Had het met gisteravond te maken? Hij probeerde zich te herinneren wat hij had gedaan behalve drinken. Het pafferige, zelfvoldane gezicht van zijn tegen-

stander kwam in zijn gedachten. Natuurlijk... de bokswedstrijd. Het verwende zoontje van een rijke industrieel dacht dat hij in het Londense nachtleven thuishoorde en de strijd wel aankon. De dwaas! Nou, hij wist nu waar hij aan toe was.

‘Ik ben de winnaar,’ riep hij hardop.

Er viel een schaduw over zijn gezicht. ‘O ja? Zo zie je er niet uit, jochie.’

Hij keek omhoog en zag een man met rood haar en een rode baard boven zich uittorenen.

‘Wel waar.’ Zijn tong weigerde nog steeds goed mee te werken en om toch overtuigend over te komen, ging hij staan. Hij grabbelde in zijn zak om de buit te tonen. Twee pond, meer dan een weekloon, in een kwartiertje verdiend met een simpel gevecht. Waar was het geld? Hij vloekte. ‘Ik had het echt!’

Hij werd duizelig en de man greep zijn bovenarm. ‘Luister, jongen, ik was op weg naar de kerk, maar ik kan je wel even naar huis brengen. Zeg me waar je woont.’

Thuisbrengen? Zo’n vrome wilde de achterbuurten van Londen betreden? Hij rukte zich los. ‘Ik red me wel. Doe geen moeite. Ga maar gauw, anders maak je de dominee boos.’

Hij spuugde op de grond om de bittere smaak

uit zijn mond te krijgen en keek de man kwaad na. Goed, het eerste wat hij moest doen, was achterhalen wie zijn geld had gestolen. Hij wilde dat hij wat helderder kon denken. Wie kon trouwens bewijzen dat die roodharige man echt zo vroom was? Misschien had die het geld wel gepakt voordat hij wakker was geworden. Dat moest wel, want gisteravond had hij het nog in zijn zak. Waar zei die man ook alweer dat hij naartoe ging? Naar de kerk? Nou goed, dan zou hij hem daar eens aan de tand voelen.

Hij werd opnieuw duizelig toen hij begon te lopen. Zijn hoofd leek bij elke stap uit elkaar te willen knallen. Die rottige whisky ook, en die rotdief! Het was niet ver naar de grote kerk, hield hij zichzelf voor. Hij ging niet kotsen. En die ponden moest hij terug hebben.

Ze zat stil op de grenenhouten kerkbank, zodat haar rok niet kreukte. Haar rug kaarsrecht, haar handen zedig gevouwen op haar schoot. Ze zat naast haar moeder, op de tweede rij van voren, en die zou haar berispen zodra ze een geluid maakte. Als veertienjarige hoorde ze te weten hoe een dame zich gedroeg en ze was er trots op dat ze uitblonk in goede manieren.

De dienst kon ieder moment beginnen. Er klonk nog gestommel achter in de kerk en ze hoorde boze stemmen.

‘Maar hij moet hier zijn!’

Haar nieuwsgierigheid won de strijd in haar binnenste. Ze draaide zich om en haar adem stakte. Een jonge man stond breeduit op het middenpad en keek brutaal de kerk in. Er zat geronnen bloed onder zijn neus en een rode veeg op zijn wang. Ook had hij een blauw oog, zaten zijn haren in de war en waren zijn kleren vies en gekreukt. Hij zag er net zo uit als Anthony, toen die vroeg in de ochtend thuis was gekomen. Zij had gedacht dat hij was gevallen, maar papa had woedend beweerd dat hij met verkeerde mensen omging. Ze snapte niet precies wat hij had bedoeld.

‘Ik wil gewoon m’n geld terug,’ zei de jongen luid. Hij had een zwaar accent en praatte een beetje onduidelijk. Hij leunde tegen een kerkbank om zijn evenwicht te bewaren. Ze kon zich wel voorstellen dat hij zich beroerd voelde.

‘De dominee komt binnen, ga alsjeblieft weg,’ smeekte de koster.

‘Ik wacht wel tot hij klaar is,’ zei de jongen uitdagend, en hij schoof een bank in. De men-

sen gingen allemaal opzij voor hem, en sommigen keken wat afkeurend. Hij zag er ook wel raar uit, helemaal niet netjes aangekleed en zijn kleren pasten niet eens goed.

Mama boog zich naar haar toe in een wolk van dure parfum. 'Ga recht zitten en let op.'

Met een zucht draaide ze zich om, maar ze kon de aanwezigheid van de jongen achter zich voelen. Zodra de gemeente ging staan voor het eerste lied, keek ze weer naar hem. Zijn toegetakelde gezicht moest wel pijn doen. Arme jongen!

Ineens kwam er een grijns op zijn gezicht en knipoogde hij. Zag ze dat wel goed? Ja, hij deed het nog eens. Ze voelde haar wangen warm worden en glimlachte aarzelend terug. Met een schok realiseerde ze zich wat ze deed... in de kerk... Vlug draaide ze zich om. De preek ging volledig langs haar heen.

Hij was blij dat de dienst afgelopen was. De pijn in zijn hoofd was alleen maar erger geworden en hij kon wel een borrel gebruiken. Dat nare mens naast hem zong zo vals als een kraai, al was ze nog zo ver bij hem vandaan geschoven. Een kerk was geen plaats voor hem. De dominee praatte

over veranderde levens, maar dat was voor hem toch niet weggelegd. Voor verandering had je geld nodig en zijn geld was verdwenen. Net als de roodharige man.

De dominee had iets gezegd over geboren worden en ineens herinnerde hij zich dat hij vandaag jarig was. Zeventien jaar. Dat had hij gisteravond willen vieren – of vergeten. De herinnering hieraan temperde zijn opluchting dat hij de kerk kon verlaten. Nu moest hij naar huis...

Hij wist dat ze thuis was voordat hij de deur opendeed. Ze zat aan tafel te snurken, haar hoofd voorover op haar armen, een halfvolle drankfles naast zich.

Hij haalde een kan water bij de pomp en waste zijn gezicht. In de gebarsten spiegel kon hij zichzelf zien: bloeddoorlopen ogen, stoppels op zijn kin, korsten onder zijn neus... Wat had het meisje in de kerk over hem gedacht? 't Was een wonder dat ze zo aardig naar hem durfde te lachen. Dat deden niet veel mensen. Het bracht gevoelens bij hem boven die hij liever niet verder onder de loep wilde nemen.

Snel nam hij een slok whisky uit de fles op tafel en ging weer naar buiten. Hij kon maar beter

weg zijn als ze wakker werd. Ze zou zeuren en klagen en zeggen dat hij nooit geboren had moeten worden. Zoals elk jaar op zijn verjaardag.

De straten van Londen lagen er verlaten bij en het was guur. Hij slenterde rond en wenste dat hij zijn leven kon veranderen zoals die dominee in de grote kerk had gezegd.

In de Oude Wereld

*En toch wacht de HEER op het ogenblik
dat Hij jullie genadig kan zijn;
toch zal Hij zich oprichten
om zich over jullie te ontfermen.*

Jesaja 30:18

1

Londen, woensdag 26 maart 1856

Hyde Park in de lente was een genot voor alle zintuigen. Katie Shellesdale bekeek alles vanaf de rug van haar koperkleurige pony. De zoet geurende bloesem aan de bomen, de zon die het water van de Serpentine deed glinsteren, het gekwek van jonge eendjes die zich achter hun moeder aan haastten... Om niet te spreken van alle bezoekers op paarden en in rijtuigen, en de kindermisjes die met peuters aan hun hand langs de oever liepen.

De omgeving had echter niet Katies grootste aandacht. Steeds weer gleden haar ogen terug naar de schittering van de saffier. Haar verlovingsring.

Ze keek naar de ruiter naast haar en haar hart zwol van trots. Het was bijna niet te geloven. Haar tweede seizoen was amper begonnen en hij had nu al om haar hand gevraagd. Vorig jaar maakte ze voor het eerst kennis met deze periode van visites en bals, rondritten en theaterbezoeken. Nu hoefde ze alleen nog maar gezien te worden omdat ze bij hém hoorde.

Mevrouw Roger March, probeerde ze uit. *Katherina March*, *Katie March*. Eigenlijk klonk haar meisjesnaam Shellesdale beter, maar het ging erom wat de naam impliceerde. Het ging om het prestigieuze advocatenkantoor March & Tennyson, waar haar toekomstige schoonvader een van de partners was. Roger werkte er uiteraard ook sinds hij zijn studie had voltooid en ze wist zeker dat hij binnenkort net zo'n gerespecteerde advocaat zou zijn als zijn vader. Ze was zo trots op hem.

En hij was knap. Ze durfde het bijna niet toe te geven, maar ze vond het echt prettig om naar hem te kijken zoals hij daar steil en fier in het zadel zat. Zijn korte, donkere haar was keurig gekamd met een scheiding in het midden en hij droeg een smalle snor. Zijn hoekige kin gaf hem een vastberaden uiterlijk en dat was precies wat ze in hem waardeerde. Roger March ging recht op zijn doel af, zo had hij ook haar voor zich gewonnen, en haar vader.

Nu draaide Katies verloofde zijn gezicht op zij en ving haar blik. Ze bloosde. Hij glimlachte warm en ze voelde kriebels in haar buik. Ze hoorden nu bij elkaar.

Roger was attent genoeg om haar niet verder

in verlegenheid te brengen, maar leidde haar aandacht naar het doel van hun rit: de picknick.

‘Kijk, de anderen zijn er al.’ Hij wees naar het groepje dat zich had verzameld in de schaduw van een paar grote bomen. Rogers zusje Phina was erbij en hun moeder uiteraard ook. Dit was Phina’s eerste seizoen en ze leek enigszins nerveus. Het viel Katie op dat het gezelschap voor de meerderheid uit dames bestond. Maar waarschijnlijk zou dat haar eigenlijk niet moeten verrassen. De broers Ripley, beiden mariniers, waren nog niet teruggekeerd van de Krim. Ze zouden pas naar huis komen als alle zieken en gewonden terug naar Engeland waren getransporteerd, had hun moeder afgelopen zondag na de kerkdienst verteld. En de familie Cornwell was nog in de rouw, omdat hun zoon het leven had gelaten in deze onzinnige oorlog, zoals ze papa had horen zeggen. Katie las de kranten natuurlijk niet en wist daardoor weinig van de situatie op de Krim, maar ze was intens dankbaar dat haar broer niet in het leger diende. Evenmin als haar verloofde.

Phina March zwaaide toen ze hen zag aankomen. Katie merkte dat er meer vrienden naar haar en Roger keken. Het maakte haar trots nog

groter. De verloving was nu openbaar. Roger had bij haar familie gedineerd en zij bij die van hem. Ze had haar vriendinnen geschreven en mama had de rest van de familie op de hoogte gebracht. Nicht Eunice hoefde niet meer zo vaak haar chaperonne te zijn, ze mocht nu met Roger door Hyde Park rijden. Natuurlijk niet meer dan dat. Lieve help, het zou wat zijn als ze alleen met hem zou gaan theedrinken of dineren! Ze kon zich niet eens voorstellen hoe het zou zijn als ze eenmaal met hem getrouwd zou zijn. Vlug wuifde ze zich koelte toe bij die gedachte.

Enfin, de verloving duurde minimaal een jaar, ze was nog maar achttien. En ze had die tijd ook wel nodig voor alle voorbereidingen! Nicht Eunice had er al met haar over gesproken, maar eigenlijk hoopte Katie dat haar moeder zelf fit genoeg zou zijn om haar te helpen bij het regelen van de bruiloft. Haar zwakke gezondheid liet misschien niet toe dat ze zich met alle details zou bemoeien, maar de japon en de bloemen... dat moest toch lukken?

‘Laat je ring eens zien?’ vroeg Phina enthousiast, nadat Roger Katie had helpen afstijgen. Lief kind! Katie wist heel goed dat ze niet met

haar sieraden mocht pronken, maar dankzij haar toekomstige schoonzusje kon ze de verlovingsring nu in alle bescheidenheid aan iedereen tonen. Roger stond er met een glimlach bij.

Mevrouw March had deze picknick in Hyde Park geregeld en gezorgd dat er voldoende eten en drinken was. Als het om organiseren ging, kon Katie een voorbeeld nemen aan de moeder van haar verloofde. Ze nam zich voor goed op te letten.

Het werd een gezellige middag. De bewondering die Katie oogstte nu haar vrienden wisten dat ze Rogers vrouw zou worden, was als een heerlijk, warm bad. Ze genoot van haar veranderde positie. En ze wist dat verschillende jonge vrouwen groen en geel zagen van jaloezie, ook al zouden ze dat nooit toegeven.

Claire Willoughby bijvoorbeeld. Ze was vijf jaar ouder dan Katie en nog steeds ongehuwd. Haar jongere zusjes hadden inmiddels ook al de leeftijd. Wat een vernedering! Katie gunde het die arrogante troela van harte.

Terwijl ze aan een heerlijke sandwich met kreeftsalade knabbelde, kwam Claires veel vriendelijkere zus, Rosemary Willoughby, naar haar toe. Rosemary liep mank, maar haar fami-

lie liet haar gewoon aan alle sociale activiteiten deelnemen.

‘Heb je gehoord dat het dochtertje van de Wilsons weer beter is?’ vroeg Rosemary.

Hè bah, daar wilde Katie nu helemaal niet aan herinnerd worden. De laatste keer dat ze met haar moeder een paar arme mensen uit de kerk had bezocht, moest ze een zakdoek voor haar neus houden vanwege de stank. Natuurlijk, ze wist dat de mensen hulpbehoevend waren. Ze wist dat ze naastenliefde hoorde te betonen en dat ze een goede daad had verricht door warme dekens en eten te bezorgen, maar het was niet haar meest geliefde bezigheid. Soms dacht Katie dat Rosemary het leuk vond om bij deze arme mensen over de vloer te komen. Misschien zocht ze daarin een doel om voor te leven, nu haar mankheid de kans op een goed huwelijk verkleinde.

Ze toverde een glimlach tevoorschijn. ‘Dat is goed om te horen, Rosemary. Mijn moeder en ik zijn vorige week nog bij het kind geweest.’

‘Gaan jullie er deze week nog langs?’

Katie staarde haar aan. Dacht Rosemary soms dat ze tijd overhad? Ze was nu verloofd! Ze had sociale verplichtingen. Haar leven draai-

de nu om Roger March, toekomstig partner van March & Tennyson.

Natuurlijk zou ze zich blijven inzetten voor de kerk, dat was een vanzelfsprekend gevolg van haar status, maar het was beslist niet nodig om elke paar dagen de smerige krotten van deze armoedzaaiers te betreden.

Katie liet haar afkeer niet merken, maar glimlachte beleefd. 'Helaas heb ik deze week geen tijd.'

'Ach ja, je zult het wel druk hebben.' Er trok een zweem van teleurstelling over Rosemary's gezicht, maar ze herstelde zich vlug. 'Ik wil je nog van harte feliciteren met je verloving.'

Het klonk alsof ze het echt meende. Ineens voelde Katie een beetje medelijden met haar. Ze kon maar half deelnemen aan de activiteiten tijdens het seizoen, bals bezocht ze al helemaal niet, terwijl ze haar zussen wel van alles zag ondernemen om een plaats in deze kringen en een echtgenoot te vinden.

'Misschien kan ik nog wel tijd vrijmaken,' aarzelde ze. 'Ik laat het je wel weten.'

Nu konden de mensen tevreden over haar zijn. Ze deed precies wat haar geloof vroeg, nietwaar? Wat dat betreft hoefde ze zich geen

zorgen te maken. De familie Shellesdale vervulde trouw haar plichten in kerk en maatschappij, wie kon daar iets op aan te merken hebben? Vanochtend voor het ontbijt hadden ze met het hele gezin en het huispersoneel samen gebeden, een vaste gewoonte waar zelfs haar broer Anthony aan meedeed. Met Pasen – een week geleden – had ze geholpen bij het versieren van de kerk en samen met Rosemary en enkele anderen had ze een middag voor de armen georganiseerd. En dan had ze het nog niet eens over de financiële bijdrage die haar vader als eigenaar van verschillende fabrieken kon leveren. Wat dat betreft zat het wel goed.

Rosemary glimlachte. ‘Goed dan. Ik zou het fijn vinden als je meegaat.’

‘Ik weet het.’ Misschien kon ze op tijd een goed excuus verzinnen, zodat ze Rosemary te vriend hield en toch niet naar het vieze, armoedige huisje van de Wilsons hoefde.

Ineens viel haar oog op een rijtuig dat door het park reed. Ze kneep haar ogen tot spleetjes. Was dat nou Johnson die op de bok zat? Waarom zou hij hier zijn?

Het was echt hun koetsier. Nicht Eunice stapte uit en liep geagiteerd op haar af. Ze slikte

vlug het laatste hapje kreeftsalade door. Eunice keek verontrust. ‘Lieverd, je moet onmiddellijk meekomen naar huis. Het is dringend. Je vader heeft... hij is...’ Ze leek ineens te beseffen hoeveel mensen meeluisterden en schraapte haar keel. ‘Katie, je moeder heeft je nodig. Doe wat een goede dochter betaamt en ga met me mee naar huis.’

Met knikkende knieën volgde Katie haar niet naar het rijtuig.

‘Ik kan het gewoon niet geloven!’ Katies broer Anthony gaf een trap tegen het haardscherm en beende woest door de salon. De kostbare Sèvres-vaas wankelde en Katie hield haar adem in. Abrupt draaide Anthony zich naar haar om. ‘Hoe heeft hij dit kunnen doen?’

Katie zei niets. Wat kon ze antwoorden? Iedereen was verbijsterd. Mama was al voor het diner met een kalmerend middel naar bed gegaan. Ze kon geen woord uitbrengen zonder opnieuw in tranen uit te barsten.

Katie probeerde sterk te zijn. Toen Roger haar pony had teruggebracht, had hij zijn bewondering voor haar toewijding geuit. Maar toen hadden ze nog niet geweten wat er was ge-

beurd, toen had Katie nog gedacht dat ze naar huis was gekomen om haar moeder een beetje op te fleuren. Ze wenste met heel haar hart dat Roger nu hier was om hen bij te staan. Roger was intelligent en zakelijk. Hij zou vast wel een oplossing bedenken.

Maar Roger wist nog van niets en straks kwamen nicht Eunice en haar man Fred om over de situatie te praten. Katie hoopte dat Fred vandaag iets – al was het maar een klein beetje – had kunnen regelen om hun leed te verzachten. Deze onzekerheid was zo benauwend en zenuwslopend. Ze keek op de klok en geeuwde stiekem achter haar hand.

Anthony glimlachte in een poging haar te bemoedigen. ‘Je mag wel gaan slapen, hoor. Dan regel ik alles verder. Vraag Sally maar om wat laudanum.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik wil erbij zijn.’ Het was niet dat ze Anthony niet vertrouwde. Hij was twee jaar ouder dan zij en had een gedegen opleiding gehad. Ze wilde alleen maar laten zien dat ze niet zo zwak was als mama, ook al had ze diep vanbinnen niets liever gewild dan haar voorbeeld volgen. Huilen tot ze geen tranen meer overhad, in bed kruipen en doen als-

of de hele, boze wereld niet bestond. Maar hij bestond wel. Als bewijs daarvan werd er op de deur geklopt en liet de butler Fred en Eunice binnen.

Eunice kwam met een bezorgd gezicht op Katie af en omhelsde haar. Katie moest vechten tegen haar tranen. Ze wist dat het medeleven oprecht was. Eunice was enkele jaren ouder dan Katie en omdat mama's gezondheid niet zo goed was, had zij meestal als Katies chaperonne gefunctioneerd bij bals en diners.

‘Hoe gaat het met je?’

Katie haalde haar schouders op. ‘Zo goed als mogelijk is, neem ik aan.’

‘Ik hoop dat we samen een goede oplossing zullen vinden,’ zei Eunice’ man.

‘Hopelijk ondervinden jullie hier geen schade van, Fred,’ reageerde Anthony. ‘Ik vrees het ergste als we morgen de krantenkoppen zien: “Parker Shellesdale betrokken bij grootschalige fraudezaak.” Ze zullen jou ook in de gaten houden.’

‘Wellicht, maar het scheelt dat Shellesdale alleen maar Eunice’ meisjesnaam is. Misschien leggen de journalisten het verband niet zo snel.’

Katie hoopte dat hij gelijk had. Hun vrien-

den en kennissen zouden het verband wel leggen, maar dat was minder erg. Zij kenden Fred als een eerlijke, rechtschape man. Ze huiverde, want dat was ook de indruk die de mensen van haar vader hadden gehad. Toch zat hij nu in de gevangenis en rustten er torenhoge schulden op het huis. Parker Shellesdale, die eerlijkheid altijd hoog in het vaandel had staan en het ambt van diaken bekleedde in de kerk, was vanmorgen opgepakt wegens oplichting en bedrog. Ze beet op haar onderlip en voelde haar ogen alweer prikken.

‘Laten we ter zake komen,’ zei Anthony. ‘Ik heb de boeken doorgenomen en we staan er slecht voor. Vader moet dit als laatste redmiddel hebben gezien. Zelfs de fabrieken zijn onderpand voor enorme schulden. Bovendien heb ik een brief gevonden met het bericht dat we het huis worden uit gezet. De huur is al tijden niet voldaan.’

Katie probeerde de brok in haar keel weg te slikken. Het huis uit gezet? Lieve help! ‘Maar waar moeten we dan heen? En wat gebeurt er met papa? Wanneer komt hij vrij?’

‘Dat hangt ervan af.’ Ze zag Fred en Anthony een blik wisselen. Fred keek haar doordringend

aan. Haar hart bonsde. ‘We hopen dat we een beroep kunnen doen op jouw verloofde, Katie. Hij zal wel weten wat onze kansen zijn.’

‘Natuurlijk!’ Een golf van opluchting overspoelde haar. Ze had vertrouwen in Roger. Als papa werd bijgestaan door het fameuze kantoor March & Tennyson zou wel blijken dat hij ten onrechte was gearresteerd. Ze zouden hem vrijlaten en hij zou zijn naam zuiveren. Hun leven zou verdergaan alsof er niets was gebeurd en als ze volgend jaar met Roger trouwde, was er geen vuiltje meer aan de lucht.

Eunice klopte bemoedigend op haar hand. ‘Het zal hoe dan ook een zware tijd worden. We zullen elkaar hard nodig hebben.’

‘Ik zal morgen met Roger praten.’ Het kwam goed, ze wist het zeker.

‘Dat is mooi,’ knikte Fred. ‘Als hij ons meer duidelijkheid kan geven, weten we welke maatregelen we moeten treffen.’

Er liep een rilling over Katies rug. Bedoelde Fred dat zelfs Roger misschien niet in staat zou zijn haar vader uit de gevangenis te houden? Dat kon niet waar zijn! Papa kon toch niet iets hebben gedaan wat zó vreselijk was? Ze wilde er niet eens aan denken.